TEZAUR LITURGIC

7 IULIE

SLUJBA
SF.MARI MUCENIȚE
CHIRIACHIA
DE LA
NICOMIDIA

ATENA,2010

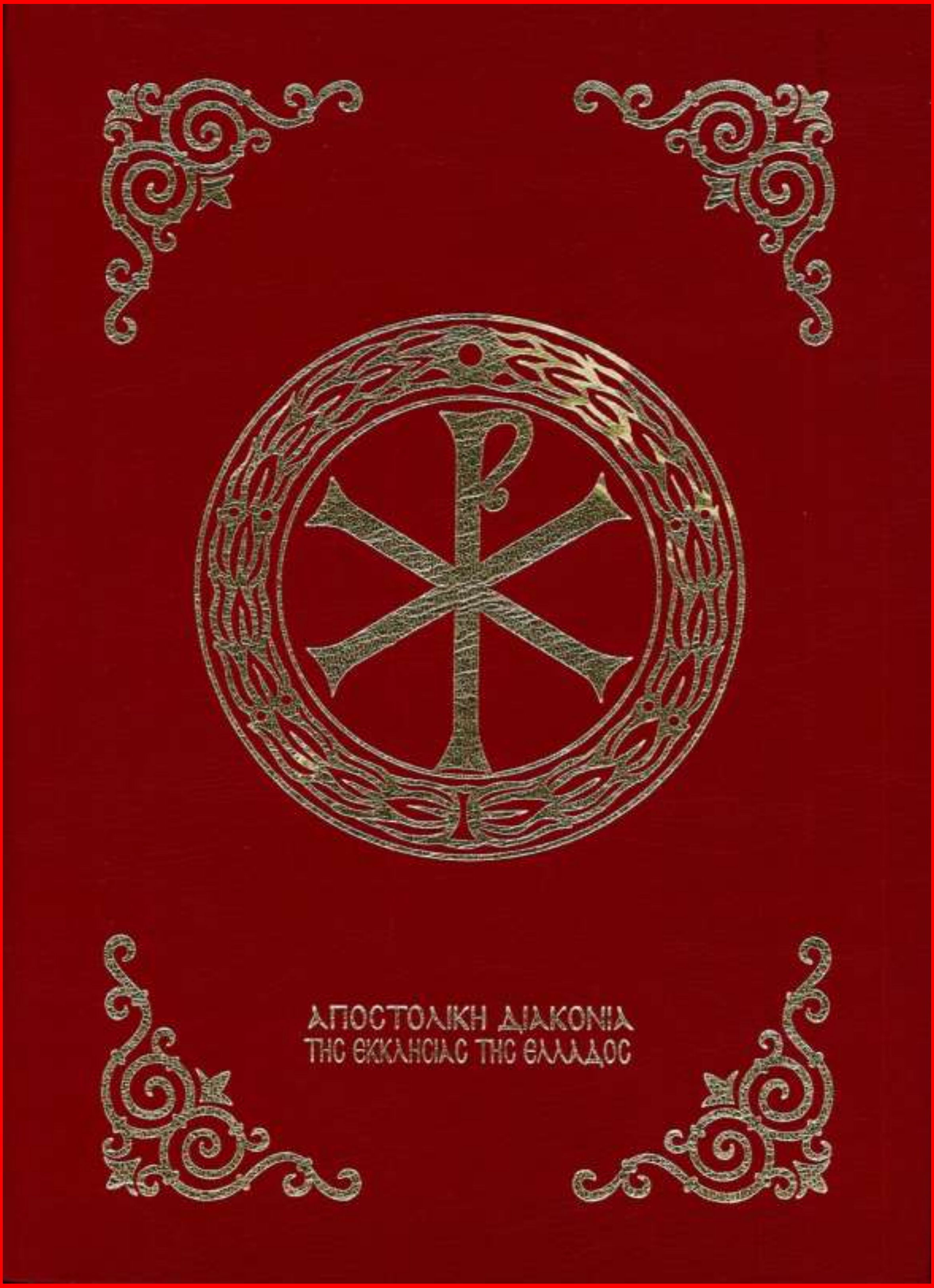
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

07 Ιουλίου

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

της Αγίας ενδόξου Παρθενομάρτυρος του Χριστού ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τον προοιμιακόν ψάλλεται το, Μακάριος ανήρ.

Εις το Κύριε εκέκραξα ιστώμεν στίχ. στ'. και ψάλλομεν προσόμοια.

Ώ του παραδόξου θαύματος. Ήχος πλ. δ'.

Ώ του παραδόξου θαύματος, ή του Κυρίου αμνάς, την αυτού εθελούσιον, μιμουμένην νέκρωσιν, δια πόνων αθλήσεως, κειμένη τάφω, αίματος πρόσχυσιν, αναπηγάζει σθένει του πνεύματος, ήν αρυόμενοι εις ψυχών καθάρσιον, της του παντός, αίνεσιν προσάγομεν Θεώ εκάστοτε.

Μάρτυς αληθώς πανεύφημε, θηρών επέσχες ορμάς, Δανιήλ ως το πρότερον και πυρός εν χάριτι, ευχερώς κατετόλμησας, και πάσαν άλλην φέρουσαν βάσανον, εδέξω στέφος, νίκης αμάραντον, και ανελήλυθας προς τον σοι ποθούμενον, Κυριακή˙ όθεν σε γεραίρομεν και μακαρίζομεν.

Μάρτυς αθληφόρε ένδοξε, Κυριακή αληθώς, ου τερπνότης νεότητος, ου του κόσμου χάριτες της προς Χριστόν αγάπης

εχώρισαν, αφιεμένην της ωραιότητος, της υπέρ έννοιαν του σεπτού νυμφίου σου επιτυχείν, ης περ κατηξίωσε, θεομακάριστε.

Έτερα στιχηρά προσόμοια της Αγίας.

Ότε εκ του ξύλου σε νεκρόν. Ήχος β'.

Μάρτυς αθληφόρε του Χριστού, έστης προ βημάτων ανδρείως, Χριστόν κηρύττουσα, σταύρωσιν εκούσιον καταδεξάμενον, και δεσμοίς ομιλήσασα, και πάσαις αικίαις, χαίρουσα ανέδραμες προς τα ουράνια, δήμοις απ' αιώνος Μαρτύρων συναριθμηθείσα και δόξης, διαιωνιζούσης απολαύουσα.

Λόγου του φανέντος επί γης, νύμφη εκλεκτή ανεδείχθης, Κυριακή αληθώς, κάλλει διαλάμπουσα, ενθέων πράξεων, και της θείας αθλήσεως, φαιδραίς αγλαΐαις, όθεν τον ουράνιον θάλαμον ώκησας˙ ένθα ως παρθένος και μάρτυς, πάντοτε χορεύουσα πάντων, των μνημονευόντων σου μνημόνευε.

Ρίζης ευκλεούς Κυριακή, κλάδος ωραιότατος ώφθης, καρπόν σωτήριον, φέρων της αθλήσεως τα κατορθώματα, και μαραίνων εν χάριτι, φυτά ασεβείας˙ όθεν την πανίερον, μνήμην σου σέβομεν, πόθω και λειψάνων την θήκην, νυν περιπτυσσόμεθα χάριν, εξ αυτής ιάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα, Ήχος πλ. β'. Γερμανού.

Εκ δεξιών του Σωτήρος, παρέστη η Παρθένος, και αθληφόρος και Μάρτυς, περιβεβλημένη ταις αρεταίς το αήττητον, και πεποικιλμένη ελαίω της αγνείας, και τω αίματι της αθλήσεως, και βοώσα προς αυτόν, εν αγαλλιάσει την λαμπάδα κατέχουσα. Εις

οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ ο Θεός, ότι τέτρωμαι της σης αγάπης εγώ, μη χωρίσης με Νυμφίε επουράνιε. Αυτής ταις ικεσίαις κατάπεμψον ημίν, παντοδύναμε Σωτήρ τα ελέη σου.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Τίς μη μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; Τίς μη ανυμνήσει σου τον αλόχευτον τόκον; Ο γαρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου της Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, και φύσει γενόμενος άνθρωπος δι’ ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, άλλ’ εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος. Φως ιλαρόν. Το προκείμενον της ημέρας και τα Αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαΐου το ανάγνωσμα (ΜΓ’. 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος: πάντα τα έθνη συνήχθησαν άμα, και συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών˙ τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; Ή τα εξ αρχής τις ακουστά ποιήσει υμίν; Αγαγέτωσαν τους μάρτυρας αυτών, και δικαιωθήτωσαν, και ακουσάτωσαν, και ειπάτωσαν αληθή. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, και εγώ μάρτυς λέγει κύριος ο Θεός, και ο παις μου, ον εξελεξάμην, ίνα γνώτε και πιστεύσητε και συνήτε ότι εγώ ειμί. Έμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος Θεός και μετ’ εμέ ουκ έσται˙ εγώ ειμί ο Θεός και ουκ έστι πάρεξ εμού ο σώζων. Εγώ ανήγγειλα και έσωσα, ωνείδισα, και ουκ ην εν υμίν αλλότριος˙ υμείς εμοί μάρτυρες, και εγώ μάρτυς λέγει

Κύριος ο Θεός˙ έτι απ’ αρχής εγώ ειμί, και ουκ έστιν ο εκ των χειρών μου εξαιρούμενος˙ ποιήσω, και τις αποστρέψει αυτό; Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός˙ ο λυτρούμενος υμάς, ο άγιος του Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος το ανάγνωσμα (Γ’. 1-9).

Δικαίων δε ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος˙ έδοξον εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ’ ημών πορεία σύντριμμα˙ οι δε εισίν εν ειρήνη˙ και γαρ εν όψει ανθρώπων, εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης˙ και ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται˙ ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού˙ ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς, και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, και κρατήσουσι λαών, και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας. Οι πεποιθότες επ’ αυτών συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ˙ ότι χάρις και έλεος εν τοις Οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Παροιμιών το ανάγνωσμα (ΚΘ’. 10-31).

Γυναίκα ανδρείαν τίς ευρήσει; Τιμιωτέρα δε εστί λίθων πολυτελών η τοιαύτη. Θαρσεί επ’ αυτή η καρδία του ανδρός αυτής˙ η τοιαύτη καλών σκύλων ουκ απορήσει. Ενεργεί γαρ τω ανδρί εις αγαθά πάντα τον βίον˙ μηρυομένη έρια και λίνον εποίησεν εύχρηστα ταις χερσίν αυτής. Εγένετο ωσεί ναύς εμπορευομένη μακρόθεν˙

συνάγει δε αύτη τον βίον˙ Και ανίσταται εκ νυκτών, και έδωκε βρώματα τω οίκω, και έργα ταις θεραπαίναις. Θεωρήσασα γεώργιον επρίατο˙ από δε καρπών χειρών αυτής κατεφύτευσε κτήμα. Αναζωσαμένη ισχυρώς την οσφύν αυτής, ήρεισε τους βραχίονας αυτής εις έργον, και εγεύσατο, ότι καλόν έστι το εργάζεσθαι, και ουκ αποσβέννυται όλην την νύκτα ο λύχνος αυτής. Τους πήχεις αυτής εκτείνει επί τα συμφέροντα, τας δε χείρας αυτής ερείδει εις άτρακτον. Χείρας δε αυτής διήνοιξε πένητι, καρπόν δε εξέτεινε πτωχώ. Στόμα αυτής διήνοιξε προσηκόντως και εννόμως, και τάξιν εστείλατο τη γλώσση αυτής. Ψευδείς αρέσκειαι και μάταιον κάλλος γυναικός˙ γυνή γαρ συνετή ευλογείται, και αινείσθω εν πύλαις ο ανήρ αυτής.

Εις την λιτήν, στιχηρά ιδιόμελα. Ήχος α’.

Δαυϊτικώς αι των δικαίων χορείαι ευφράνθητε σήμερον εν Κυρίω˙ και πάντες οι ευθείς τη καρδία, εν αυτώ εγκαυχήσατε, ορώντες την αθληφόρον παρθενομάρτυρα του Χριστού, Κυριακήν την αξιέπαινον, εκ Θεού δοξαζομένην εν θαύμασι, και ποικίλαις δυνάμεσι, δι’ ων την εν ουρανοίς δόξαν αυτής άπαντες οι πιστοί τεκμαιρόμεθα, και την προς τον Δεσπότην παρρησίαν˙ αυτής ταις ικεσίαις Χριστέ ο Θεός σώσον τας ψυχάς ημών.

Ήχος ο αυτός.

Ως εν πέτρα στερρά της ομολογίας σου, πτερωθείσα Κυριακή αξιάγαστε, τον αρχέκακον δράκοντα τον την Εύαν πτερνίσαντα ωραίοις ποσί κατεπάτησας, και στέφος νικητικόν επαξίως

απείληφας, παρά του στεφοδότου Χριστού, διο πρέσβευε υπέρ ημών των τελούντων την μνήμην σου.

Ήχος ο αυτός.

Πλουσίοις χαρίσμασιν, ο Χριστός σε ημείψατο, Κυριακή πανεύφημε, ότι το θράσος των ανόμων, ανδρειοφρόνως κατέλυσας, και θυσίαν λογικήν το παρθενικόν σου σώμα Θεώ προσενήνοχας, ανδρικώς γαρ την φύσιν εκβιασαμένη, την ψυχήν σου τω Θεώ, παρέδωκας, Δαυϊτικώς αναβοώσα, εκολλήθη η ψυχή μου οπίσω σου, νυμφίε επουράνιε˙ εμού δε αντελάβου και εβεβαίωσάς με, ως ουκ αποθανούμαι, αλλά ζήσομαι, και διηγήσομαι τα θειά σου θαυμάσια. Όθεν αίτησαι σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Ήχος β'.

Ως αλάβαστρον μύρου το αίμά σου προσενήνοχας τω σω νυμφίω Χριστώ, Κυριακή μάρτυς αθληφόρε αήττητε˙ αντάμειψιν δε είληφας, στέφος άφθαρτον παρ' αυτού αξιάγαστε˙ όθεν και τον αρχέκακον εχθρόν, ωραίοις σου ποσί κατεπάτησας, τη επικλήσει του σωτηρίου ονόματος του σωτήρος Χριστού˙ διο και ουρανίων θαλάμων ηξιώθης, ως παρθένος και μάρτυς Χριστού πολύαθλε.

Ήχος ο αυτός.

Ο παλαιάς της πλάνης αρχηγέτης προ ποδών συντέτριπται, της νύμφης Χριστού Κυριακής˙ ζέσει γαρ κρατυνομένη, της ορθοδόξου πίστεως, ειδώλων σεβάσματα, ως ασεβή διήλεγξε, και τον τύραννον εχθρόν, ως στρουθίον εξεμυκτήρισεν˙ αυτής ταις πρεσβείαις,

Χριστέ, την ειρήνην δώρησαι τω κόσμω σου, και ταις ψυχαίς ημών το μέγα έλεος.

Ήχος ο αυτός.

Μετά των άνω ταγμάτων συνηριθμήθης ένδοξε, κόσμον λιπούσα, και τον Χριστόν ποθήσασα, Κυριακή πανεύφημε, αιτούσα ημίν το μέγα έλεος.

Ήχος ο αυτός.

Σταυρόν ως όπλον κραταιόν, εν χερσίν κατέχουσα, Κυριακή μεγαλώνυμε, την πίστιν ως θώρακα, ελπίδα θυρεόν, αγάπην τόξον˙ των τυράννων τας τιμωρίας κατήργησας τελείως, την κεφαλήν δε του δράκοντος συντρίψασα, την κεφαλήν τμηθείσα χορεύεις εν Χριστώ, αδιαλείπτως πρεσβεύουσα υπέρ των ψυχών ημών.

Ήχος δ'.

Δοξάζομέν σε Χριστέ την πολλήν ευσπλαγχνίαν και την αγαθότητα την εις ημάς γενομένην˙ ότι και γυναίκες κατήργησαν την πλάνην της ειδωλομανίας, δυνάμει του Σταυρού σου φιλάνθρωπε, τύραννον ουκ επτοήθησαν˙ τον δόλιον κατεπάτησαν˙ ίσχυσαν δε οπίσω σου ελθείν, εις οσμήν μύρου σου έδραμον πρεσβεύουσαι υπέρ των ψυχών ημών.

Ήχος ο αυτός.

Όλβον λιπούσα πατρικόν, Χριστόν δε ποθούσα ειλικρινώς, δόξαν ήρατο η μάρτυς, και πλούτον ουράνιον˙ και τη πανπευχία περιπεφραγμένη της χάριτος, τω όπλω του σταυρού, κατεπάτησε τον τύραννον. Όθεν άγγελοι τους αγώνας θαυμάζοντες έλεγον˙

πέπτωκεν ο εχθρός υπό γυναικός ηττηθείς, στεφανίτις ανεδείχθη η μάρτυς, νενίκηκε Χριστός, και βασιλεύει ως Θεός εις τους αιώνας, παρέχων τω κόσμω το μέγα έλεος.

Εθαυματούργησε, Χριστέ, του σταυρού σου η δύναμις˙ ότι και Κυριακή η μάρτυς, αθλητικόν αγώνα ηγωνίσατο˙ όθεν το ασθενές της φύσεως απορριψαμένη, γενναίως αντέστη κατά των τυράννων˙ διο και τα βραβεία της νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει υπέρ των ψυχών ημών.

Δόξα. Ήχος β'.

Τη φερωνύμω σου κλήσει, την πράξιν κατάλληλον, έδειξας ως αληθώς, Κυριακή μεγαλώνυμε˙ τη παρθενική σου καθαρότητι, νυμφευθείσα Χριστώ, ευδοκία του Πατρός, και συνεργασία του Αγίου Πνεύματος˙ μαρτυρίου δε παλαίσμασι στερροίς, υπερήστραψας λαμπρότερον των ηλιακών ακτίνων˙ διο ως θυσία καθαρά και άμωμος, τω ουρανίω προσηνέχθης νυμφίω, των παρθένων και μαρτύρων ταις χορείαις αριθμουμένη, μεθ' ων αίτησαι, Κυριακή πολύαθλε, δωρηθήναι τοις τιμώσί σε ειρήνην και μέγα έλεος.

Και νυν ο αυτός.

Δεύτε την Μητέρα του φωτός, ύμνοις ασιγήτοις βοώντες, πάντες δοξάσωμεν˙ αύτη γαρ εκύησε την σωτηρίαν ημών, και το χαίρε προσάξωμεν, ως μόνη τεκούση, πάντων αρχαιότερον, τον προ αιώνων Θεόν. Χαίροις η την Εύαν τεκούσα, πάλιν αναπλάσασα, χαίροις, άχραντε Παρθένε, απειρόγαμε.

Εις τον στίχον. Απόστιχα. Ήχος δ’.

Έδωκας σημείωσιν.

Άθλησιν υπέμεινας τη ση παλαίστρα κατάλληλον, Κυριακή παναοίδιμε, παρθενία ένδοξε, μαρτυρίου αίμα, συγκεκερασμένη˙ όθεν και στέφανον διπλούν, ο ευεργέτης σοι εχαρίσατο, προς ον και ανελήλυθας πεποικιλμένη λαμπρότητι, ως παρθένος πανάμωμος, και ως μάρτυς αήττητος.

Στίχ. Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι.

Κάλλει τω του σώματος, η ωραιότης η ένθεος, της ψυχής σου συνέδραμεν, ως κρίνον γαρ έλαμψας εν μοναίς αγίων, εκλελευκασμένη, και ταις του αίματος ροαίς, πεφοινιγμένη παρθένε πάνσεμνε, διο σε και ουράνιος τερπνός εδέξατο θάλαμος, και παστάς ακατάλυτος, ως παρθένον και μάρτυρα.

Στίχ. Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου˙

και κατεύθυνε τα διαβήματά μου.

Κύκλω παρενέβαλε, Κυριακή σε πανεύφημε, ο ρυόμενος άγγελος˙ εκ βρέφους τον Κύριον, φοβουμένη ώφθης, και ανακειμένη, ώσπερ ανάθημα τερπνόν, τετηρημένον τω παντοκράτορι. Εντεύθεν κατεπάτησας, την του τυράννου παράνοιαν, και στεφθείσα ανέδραμες, προς Χριστόν τον νυμφίον σου.

Δόξα. Ήχος πλ. β’.

Αθλητικήν οδεύσασα οδόν, παρανομούντων εξέφυγες βουλήν, Κυριακή πανσεβάσμιε, και ως μεν παρθένος φρονίμη, λαμπαδηφόρος εισήλθες εις τας αυλάς του Κυρίου σου˙ ως δε

μάρτυς ανδρείας, χάριν έλαβες, απελαύνειν πάσαν νόσον εξ ανθρώπων. Αλλά και ημάς τους υμνούντάς σε, ψυχικών αλγηδόνων ελευθέρωσον, ταις προς Θεόν ικεσίαις σου.

Και νυν.

Θεοτόκε, συ ει η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τον καρπόν της ζωής˙ σε ικετεύομεν˙ πρέσβευε Δέσποινα μετά της αθληφόρου και πάντων των αγίων, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Νυν απολύεις. Τρισάγιον. Ότι σου εστίν.

Απολυτίκιον. Ήχος α’. Του λίθου σφραγισθέντος.

Φερωνύμως τη κλήσει την σπουδήν σου κατάλληλον, ανεδείξω αληθώς, Κυριακή μεγαλώνυμε˙ κυρία σαρκός τε και παθών ατίμων εφάνης ανδρικώς, και παρέχεις τας ιάσεις τοις ευσεβώς τω ναώ σου προσπελάζουσι˙ δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ˙ δόξα τω σε στεφανώσαντι˙ δόξα τω εν κινδύνοις ημών προστάτην δείξαντι˙

Έτερον. Ήχος πλ. α’. Τον συνάναρχον λόγον.

Καλλιέρημα ώφθης και θύμα άγιον, προσενεγκούσα τω Πλάστη την καθαράν σου ψυχήν, ην εδόξασε Χριστός, ώ καρτερόψυχε. Όθεν και βρύει δια σου, τοις τιμώσί σε πιστοίς τας χάριτας υπέρ ψάμμον, Κυριακή αθληφόρε, ως ελεήμων και φιλάνθρωπος.

Έτερον. Ήχος πλ. δ’.Ταχύ προκατάλαβε.

Ως βρύσις πολύκρουνος παρθενομάρτυς Χριστού, κατήρδευσας πάνσοφε την Εκκλησίαν αυτού, και ήθλησας άριστα˙ έσωσας τους εν σκότει της ειδωλομανίας, αίγλη των σων θαυμάτων, Κυριακή αθληφόρε˙ διο εν παρρησία Χριστώ πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Το απ’ αιώνος απόκρυφον, και αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, δια σου Θεοτόκε τοις επί γης πεφανέρωται˙ Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, και σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος˙ δι’ ου αναστήσας τον πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τας ψυχάς ημών.

Και απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την Α’ Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ήχος α’.Τον τάφον σου Σωτήρ.

Το αίμά σου σεμνή, ως αλάβαστρον μύρου, ενήνοχας Χριστώ, τω νυμφίω σου πόθω, αντάμειψιν δε είληφας παρ’ αυτού αξιάγαστε, όθεν έλαβες των ιαμάτων την χάριν, πάσαν φάλαγγα αποδιώκειν δαιμόνων, δυνάμει του Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Μαρία το σεπτόν του Δεσπότου δοχείον, ανάστησον ημάς πεπτωκότας εις χάος, δεινής απογνώσεως, και πταισμάτων και θλίψεων˙ συ γαρ πέφυκας αμαρτωλών σωτηρία, και βοήθεια και κραταιά προστασία, και σώζεις τους δούλους σου.

Μετά την Β’ Στιχολογίαν. Ήχος δ’.Ταχύ προκατάλαβε.

Την μνήμην τελούντές σου, Κυριακή, την σεπτήν, την χάριν αιτούμεθα και την αντίληψιν, την σην οι τιμώντές σε, ρύσαι ουν αθληφόρε ταις θερμαίς σου πρεσβείαις, πάσης δεινής ανάγκης

τους τιμώντάς σε πόθω, και των πλημμελημάτων παράσχου την άφεσιν.

Θεοτοκίον.

Ταχύ προκατάλαβε, πριν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε και απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών˙ άνελε τω Σταυρώ σου τους ημάς πολεμούντας˙ γνώτωσαν πως ισχύει ορθοδόξων η πίστις˙ πρεσβείαις της Θεοτόκου μόνε φιλάνθρωπε.

Μετά τον πολυέλεον. Ήχος δ’.Ο υψωθείς εν τω σταυρώ.

Τον ωραιότατον Χριστόν αγαπήσασα˙ και παρθενία την ψυχήν ωραΐσασα˙ δια παντοίων πόνων τε και θλίψεων, τούτω κατηγγύωσαι, ώσπερ άμωμος νύμφη˙ όθεν κατηξίωσαι ουρανίων θαλάμων, υπέρ ημών πρεσβεύουσα αυτώ, των σε τιμώντων μαρτύρων ωράϊσμα.

Θεοτοκίον.

Των ακαθάρτων λογισμών μου τα πλήθη, και των ατόπων εννοιών τας νιφάδας, τις εξειπείν δυνήσεται Πανάμωμε; Τας επαναστάσεις δε, των ασάρκων εχθρών μου, τις εκδιηγήσεται, και την τούτων κακίαν; Αλλά τη ση πρεσβεία αγαθή, τούτων μοι πάντων, την λύτρωσιν δώρησαι.

Εις τους Αναβαθμούς.

Προκείμενον. Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι.

Στίχ. Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου και κατεύθυνε τα διαβήματά μου.

Ευαγγέλιον εκ του κατά Μάρκον.

Τω καιρώ εκείνω ηκολούθει τω Ιησού όχλος πολύς και συνέθλιβον αυτώ.

Ο Ν'. Δόξα. Ταις της αθληφόρου πρεσβείαις.

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου.

Ιδιόμελον. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου.Ήχος β'.

εν πόλει του Θεού ημών, εν όρει αγίω αυτού, εκεί κατεσκήνωσεν η αγία την λαμπάδα άσβεστον τηρήσασα˙ ακούσωμεν της παρθένου εγκώμιον, ω παρθενία ναός Θεού, ώ παρθενία μαρτύρων δόξα˙ ώ παρθενία, αγγέλων συνόμιλε.

Οι κανόνες.

Κανών της Θεοτόκου.

Ωδή α'. Ήχος β'. Ο Ειρμός.

Δεύτε λαοί άσωμεν άσμα Χριστώ τω Θεώ, τω διελόντι Θάλασσαν, και οδηγήσαντι τον λαόν ον ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται.

Τον ευσεβώς, σε Θεοτόκον κυρίως Αγνήν, ομολογούντα, άχραντε, ψυχή και σώματι, χαλεπών εκ κινδύνων, και νόσων και πταισμάτων, συ με διάσωσον.

Όλην εν σοι, των χαρισμάτων την άβυσσον, αποκειμένην έγνωμεν˙ διο προσφεύγοντες, Θεοτόκε προθύμως, τη σκέπη σου τη Θεία, διασωζόμεθα.

Υπέρ ημών, των σε υμνούντων δυσώπησον, τον σαρκωθέντα πάναγνε, εκ των αχράντων σου, και τιμίων αιμάτων, ρυσθήναι εκ πταισμάτων, και νοσημάτων πικρών.

Σε οι πιστοί, καύχημα πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν και στήριγμα, και αγαλλίαμα, και ψυχών σωτηρίαν, ελπίδα τε και τείχος θεοχαρίτωτε.

Κανών της Αγίας. Ήχος και Ειρμός ο αυτός.

Χαρμονικώς, επί τη μνήμη χορεύσωμεν, της αθληφόρου Μάρτυρος, και εκβοήσωμεν˙ ταις αυτής ικεσίαις, Χριστέ Σωτήρ οικτίρμον, σώζε τον κόσμον σου.

Αίγλη τη ση, φωτιζομένη η ένδοξος, Κυριακή Φιλάνθρωπε, σκότος διέφυγε, πολυθέου απάτης, και πάσιν ιαμάτων, φέγγος απήστραψεν.

Ίνα Χριστώ, τω αθανάτω Νυμφίω σου, ευαρεστήσης θάνατον, και πυρ και βάσανα, εις ουδέν ελογίσω˙ διο της αθανάτου, δόξης ηξίωσαι.

Ρύμην αγνή, την του θανάτου ανέστειλας, αθανασίας πρόξενον, Χριστόν κυήσασα˙ ον ο Άδης θανόντα, βουλήσει εκουσία, ιδών ετρόμαξε.

Έτερος κανών της Αγίας.

Ήχος δ’. Ο Ειρμός. Θαλάσσης το ερυθραίον.

Ταις θείαις των ασωμάτων τάξεσιν, νυν συγχορεύουσα, περί των πάντων αίτιον Χριστόν, και τρανώς απολαύουσα θεαρχικής ελλάμψεως, τους σε υμνούντας καταφαίδρυνον.

Το θήλυ, αρρενωθέν τη χάριτι, την επηρμένην οφρύν, και καυχωμένην άμετρα το πριν, εξαλείφειν την θάλασσαν, εν ασθενεία σώματος, θεία δυνάμει καταβέβληκε.

Σταυρώ σε αναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, Κυριακή παρθένος η σεμνή, αικισμών καρτερεί το επίπονον, δυναμουμένη σθένει σου, του την ημών φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτόκιον.

Ασπόρως τω του Πατρός βουλήματι, εκ θείου πνεύματος, τον του Θεού συνείληφας Υιόν, και σαρκί απεκύησας, τον εκ πατρός αμήτορα, και δι’ ημάς εκ Σου απότορα.

Ωδή γ’. Ο Ειρμός.

Στερέωσον ημάς εν σοι Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας την αμαρτίαν, και τον φόβον σου εμφύτευσον, εις τας καρδίας ημών των υμνούντων σε.

Πρεσβείαις σου Αγνή Θεόν, ον έτεκες, παράσχου ευΐλατον τοις ικέταις, τοις προστρέχουσι τη σκέπη σου, και πιστώς προσκυνούσί σου την κύησιν.

Ρημάτων της εμής ψυχής επάκουσον, Παρθένε, εκ βάθους μου της καρδίας, ην προσφέρω σοι πανύμνητε εκ παθών και κινδύνων με διάσωσον.

Όλην μου την ζωήν διακυβέρνησον, παρθένε ελπίς μου και προστασία, πειρασμών και περιστάσεως, λυτρουμένη δεινών με Αειπάρθενε.

Σοφίαν του Θεού την ενυπόστατον, αγκάλαις ως φέρουσα Θεοτόκε, εξ αγνοίας και πλανήσεως, λυτρωθήναι τους υμνούντας σε ικέτευε.

Της Αγίας ο αυτός.

Ο Λόγος του Θεού αγνήν σε άφθορον, ως κάλλει εκλάμπουσαν της ψυχής σου, εαυτώ νύμφην προσήκατο, ερασθείς σου δι' άκραν αγαθότητα.

Τα κάλλη τα εκτός καταμαράνασα, την ένδον υπέδειξας ευμορφίαν, τω γινώσκοντι τα κρύφια, δια τούτό σε Μάρτυς εμνηστεύσατο.

Ως κλάδος ιερός ωραία τέθηλας, εκ ρίζης αγίας παρθενομάρτυς, και καρπούς ωραίους ήνεγκας την τρυφήν την αγήρω προξενούντάς σοι.

Θεοτόκιον.

Σοφίαν του Θεού την ενυπόστατον, τεκούσα Παρθένε του σοφιστού με, της κακίας ελευθέρωσον, μεσιτεία σου μόνη παναμώμητε.

Έτερος της Αγίας. Ευφραίνεται επί σοι.

Ανάψας σου την ψυχήν, έρως ο θείος τον σαρκός έρωτα, και χαλεπά καύματα, τα των αικισμών εναπέσβεσεν.

Ισχύϊ παντουργική, την κεφαλήν του δυσμενούς έθλασας, της κεφαλής φέρουσα, ω Κυριακή την αφαίρεσιν.

Αιμάτων σου οι κρουνοί, της αθεΐας την πυράν έσβεσαν˙ τους δε πιστούς ήρδευσαν, της θεοσεβείας τοις νάμασι.

Θεοτοκίον.

Συ μόνη τοις επί γης, των υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι το χαίρε προσάγομεν.

Κάθισμα. Ήχος πλ. α’. Τον συνάναρχον λόγον.

Τας βασάνους γενναίως η αθληφόρος σου, υπομείνασα πάσας τας των τυράννων Χριστέ, κατεπάτησεν εχθρόν τον πολυμήχανον, και ανεδείχθη αληθώς τροπαιοφόρος παρ’ αυτού, και στέφος είληφε δόξης, εκ σου του αγωνοθέτου και νυν πρεσβεύει εις το σωθήναι ημάς.

Δόξα και νυν. Θεοτόκιον.

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος. Χαίρε τείχος και σκέπη των προστρεχόντων εις σε. Χαίρε αχείμαστε λιμήν και απειρόγαμε. Η τεκούσα εν σαρκί τον Ποιητήν σου και Θεόν, πρεσβεύουσα μη ελλείπης υπέρ των ανυμνούντων, και προσκυνούντων τον τόκον σου.

Ωδή δ’. Ο Ειρμός.

Εισακήκοα Κύριε, την ακοήν της σης οικονομίας, και εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε.

Των τραυμάτων μου Δέσποινα, των της ψυχής, σαρκός τε νοσημάτων, η Θεόν τεκούσα, λύσιν παράσχου μοι.

Ριπιζόμενον πάθεσι, και λογισμοίς, και βίου τρικυμίαις, ελπίδι Παρθένε, και πίπτει βεβαίωσον.

Εκ περιστάσεως ρύσαί με, Μήτηρ Θεού, και ζάλης και κινδύνων, ταις σαις ικεσίαις μόνη πανύμνητε.

Χειμαζομένων κλύδωνι, βιωτικώ, εξάρπασον Παρθένε, προς τον σον λιμένα, καθοδηγούσά με.

Της Αγίας ο αυτός.

Επί βήματος ίστασο, Κυριακή, αδίκως κρινομένη, και κριτή δικαίω ενατενίζουσα.

Μέλη σώματος έδωκας, εις αικισμούς, και αίματος Παρθένε, ταις ροαίς ασάρκους εχθρούς εβύθισας.

Αταπείνωτος έμεινας, Κυριακή, βασάνοις ομιλούσα, και την επηρμένην οφρύν κατέβαλες.

Θεοτόκιον.

Ρύσαι πάσης κακώσεως, του δυσμενούς, Παρθένε τους ειδότας, αληθώς Θεού σε Μητέρα πάναγνε.

Έτερος της Αγίας. Επαρθέντα σε ιδούσα.

Σε την άσπιλον αμνάδα, καθάπερ λύκοι, οι δυσμενείς σπαράττοντες μάρτυς ταις αικίαις, άμωμον ολόκληρον, Θεώ απετέλεσαν, θείον ιερείον και σφάγιον.

Τον πτερνίσαντα απάτη την πρώτην Εύαν, μαρτυρικαίς ενστάσεσι, τρέψασα καθείλες, δείξασα ανίσχυρον, Χριστώ αναμέλπουσα˙ δόξα τη δυνάμει σου Κύριε.

Η καρδία σου τω έρωτι του νυμφίου πυρπολουμένη, άνθρακας πλάνης, γενναιόφρον, λύθρω εναπέσβεσεν αιμάτων και θάλασσαν της πολυθεΐας εξήρανεν.

Θεοτόκιον.

Απειρογάμως εκύησας, ώ Παρθένε, και μετά τόκον ώφθης, παρθενεύουσα πάλιν˙ όθεν ασιγήτοις φωναίς, το χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ωδή ε'. Ο Ειρμός.

Ο του φωτός χορηγός, και των αιώνων ποιητής Κύριος, εν τω φωτί, των σων προσταγμάτων, οδήγησον ημάς˙ εκτός σου γαρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν.

Όπλον αήττητον, κατά ποικίλων πειρασμών έχοντες, των δυσμενών, πάσης επηρείας, λυτρούμεθα αεί, οι σε Θεοτόκον, Αγνή επιστάμενοι.

Νόμου το πλήρωμα, η ανωτέρα Χερουβείμ τέτοκας, τον του Θεού, εκ σου σαρκωθέντα, Υιόν Μονογενή˙ ον υπέρ των δούλων, των σων εξιλέωσαι.

Τον του παντός Ποιητήν, εν ταις αγκάλαις σου Αγνή φέρουσα, τούτον ημίν, ταις σαις ικεσίαις ευΐλατον δίδου, τοις νυν εκ καρδίας, προς σε καταφεύγουσιν.

Από στενώσεως νυν και κατωδύνου μου ψυχής δέησιν, των οικτιρμών μόνη τη τεκούση τον αίτιον λόγον, προσφέρω ο τάλας, οικτείρασα σώσόν με.

Της Αγίας ο αυτός.

Την καθαράν σου ψυχήν, ναόν Θεού παναληθή δείξασα, Κυριακή, ναούς των ειδώλων ηδάφισας, Χριστόν επικαλουμένη, τον σε δυναμώσαντα.

Ύψωσας χείρας και νουν, προς τον Χριστόν, Κυριακή ένδοξε, και φοβερώ σεισμώ τους αθέους, κατέπληξας εις γην, κατανενευκότας, και βλέπειν μη σθένοντας.

Σε ο των όλων Θεός, θαρσοποιεί ζώση φωνή άνωθεν, τους αικισμούς, φέρειν των ανόμων, γενναίω λογισμώ, όπως αναδήση, της νίκης τον στέφανον.

Θεοτόκιον.

Έλυσας άχραντε, των Προπατόρων την αράν, τέξασα άνευ σαρκός, σεμνή θελημάτων, τα πάντα τω αυτού, θελήματι θείω, σαφώς ουσιώσαντα.

Έτερος της Αγίας. Συ Κύριέ μου φως.

Μύρον εκκενωθέν, τον Χριστόν αγαπήσασα Κυριακή γενναιόφρον, ηκολούθησαν τούτω εν άσμασι δοξάζουσα.

Τω κάλλει την ψυχήν τετρωμένη παρέδραμεν, ώ Δέσποτα, η Παρθένος, τα ορώμενα κάλλη, αθλήσει υπερλάμπουσα.

Ολόκληρον σαυτήν τω Θεώ προσενήνοχας, ερύθημα παρθενίας, ταις βαφαίς των αιμάτων το πρότερον τελέσασα.

Θεοτόκιον.

Σε όπλον αρραγές, κατ' εχθρόν προβαλλόμεθα, σε άγκυραν και ελπίδα, της εμών σωτηρίας Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή στ'. Ο Ειρμός.

Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, την ανεξιχνίαστον της ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον˙ εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε.

Σωτηρίας λιμένα γινώσκων σε, πλέων πολυφρόντιδος βίου το πέλαγος επικαλούμαι Δέσποινα, κυβερνήτιν ψυχής μου γενέσθαι σε.

Ενεδύθην στολήν κακουχούμενος, Μήτερ αειπάρθενε της αφροσύνης μου˙ άλλ’ η Θεόν κυήσασα, της χαράς τον χιτώνα αντίδος μοι.

Ιεράς πολιτείας εκπέπτωκα, ραθυμών ο δείλαιος˙ άλλ’ επανάγαγε, ευλογημένη Πάναγνε, προσταγαίς του Υιού σου ρυθμίζουσα.

Συμπαθείας με θείας αξίωσον, η τον συμπαθέστατον Λόγον κυήσασα, τον τω ιδίω αίματι, εκ φθοράς τους ανθρώπους ρυσάμενον.

Της Αγίας ο αυτός.

Υπερέβης τους όρους της φύσεως, εν τη υπέρ φύσιν αθλήσει πανεύφημε, και τον την Εύαν τρώσαντα, τοις μεγίστοις σου πόνοις κατέτρωσας.

Σταλαγμοίς των αιμάτων σου πάνσεμνε, της πολυθεΐας βυθόν απεξήρανας, και ιαμάτων πέλαγος, τοις πιστώς προσιούσιν ανέβλυσας.

Επί βήματος θήρες ηδέσθησαν, σε την αδιάφθορον αμνάδα ένδοξε, Κυριακή και σέβας σοι, ως Χριστόν σεβομένη απένειμαν.

Θεοτόκιον.

Βασιλέα κυήσασα Κύριον, οιά περ Βασίλισσα θεοχαρίτωτε, τους επί σοι προστρέχοντας, ουρανών βασιλείας αξίωσον.

Έτερος της Αγίας. Θύσω σοι μετά φωνής.

Ανδρείον, εν γυναικείω σώματι φρόνημα, αναλαβούσα προς πάλην, επεξήλθες μάρτυς των τυραννούντων, και ρομφαία υπομονής αυτούς εθανάτωσας.

Εισέτι, σταζομένη τω αίματι πάνσεμνε, τω σω νυμφίω παρέστης, καλλοναίς παντοίαις ωραϊσμένη, και τη τούτου εις αεί εντρυφάς ωραιότητι.

Έρωτι, τετρωμένη τω θείω εκραύγαζες˙ Χριστόν επείγομαι φθάσαι, τον ωραίον κάλλει˙ όθεν βασάνους υπομένω, ακλινεί γηθομένη φρονήματι.

Θεοτόκιον.

Ώ θαύμα των απάντων θαυμάτων καινότερον, ότι παρθένος εν μήτρα, τον τα σύμπαντα περιέποντα, απειρόνδρως συλλαβούσα, ουκ εστενοχώρησεν.

Κοντάκιον. Ήχος β’. Τα άνω ζητών.

Η μάρτυς Χριστού, ημάς συνεκαλέσατο, τους άθλους αυτής τους θείους και παλαίσματα, εγκωμίοις άσαι νυν˙ φερωνύμως αυτή γαρ πέφηνεν ως ανδρεία τω φρονήματι, κυρία νοός τε, και παθών απρεπών.

Ο Οίκος.

Της των ειδώλων πλάνης κρατούσης ανά πάσαν την γην, και περιπολούσης, φιλόχριστοι, μέδοντός τι δυσσεβούς, και απανθρώπου όντος παρά πάντας ανθρώπους, προσεκυνείτο η των αθέων μιαρά και δυσώνυμος αίρεσις˙ τη τούτου γαρ αθεωτάτη φωνή τα πλήθη υπήκουσεν, ως τους μη είκοντας τη αυτού ασεβεία θάνατον απειλήσαι σφοδρόν τε και δύσμορον. Άλλ’ η μάρτυς Χριστού, τας των τυράννων αθέους προσταγάς τε και απειλάς καταπτύσασα, και Χριστόν τον Θεόν εν μέσω του σταδίου

κηρύξασα, τον εχθρόν κατεπάτησεν. Όθεν ώφθη αληθώς κυρία νοός τε και παθών απρεπών.

Τω αυτώ Μηνί Ζ’. Της αγίας ενδόξου Παρθενομάρτυρος Κυριακής.

Στίχ. Κυριακή θανούσα, την τομήν φθάνει.

Προαιρέσει πλην και τελειούται ξίφει

Εβδομάτη προτομή ξίφεος θάνε Κυριακή.

Ωδή ζ’. Ο Ειρμός.

Εικόνος χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες κατεπάτησαν, αθεωτάτου προστάγματος˙ μέσον δε πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον˙ ευλογητός ει ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

Σταυρώ προσπαγείς, ο εκ σου σωματωθείς Θεογεννήτορ, Αδάμ διέρρηξε το χειρόγραφον˙ ον νυν δυσώπει Πανάμωμε, άπαντας κινδύνων ρυσθήναι τους εν πίστει κραυγάζοντας˙ ευλογητός ει ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

Ελπίς αγαθή, προσδοκία τε πιστών υπάρχεις Δέσποινα˙ δεόμεθά σου δωρήσασθαι, της συμπαθείας το πέλαγος, πάσι τοις εις σε πεποιθόσι, και τω Υιώ σου κραυγάζουσιν˙ ευλογητός ει ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

Σκοτία δεινή τη του βίου συσχεθείς τον συλλυπούμενον, και συναλγούντα ου κατέλαβον˙ τη ση Παρθένε λαμπρότητι, λύσον την αχλύν των πταισμάτων, και καταύγασον ψάλλοντα˙ ευλογητός ει ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

Ωραίαν στολήν, σωτηρίων εντολών δια βαπτίσματος, αμφιασάμενος απημαύρωσα, δι' αμελείας ο δείλαιος˙ νυν δε σοι προστρέχω Παρθένε, τον χιτώνα αιτούμενος, της σωφροσύνης δια σου, πάλιν ενδύσασθαι.

Της Αγίας ο αυτός.

Ο νους σου φωτί, αγαπήσεως Θεού λελαμπρυσμένος, μέσον καμίνου ισταμένης σου, φλογιζομένης ουδόλως δε, άτρεπτος Παρθένε εδείχθης, μελωδούσα τω Κτίστη σου˙ ευλογητός ει ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

Φλογίζει τους τρεις, Νεανίας ουδαμώς το πριν η κάμινος, ουδέ την Μάρτυρα˙ ευχομένη γαρ, μέσον ακλόνητος ίστατο, δρόσον θεϊκήν δεχομένη, και εν αινέσει κραυγάζουσα˙ ευλογητός ει ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

Ρομφαία της σης, παρρησίας τον εχθρόν της αληθείας, Παρθενομάρτυς εθανάτωσας, κληρονομήσαι ποθήσασα, την διαιωνίζουσαν δόξαν, Κυριακή και κραυγάζουσα˙ ευλογητός ει ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

Θεοτόκιον.

Ο μόνος Θεός, μόνην εύρε καθαράν την σην γαστέρα και σωματούται και γνωρίζεται, άνθρωπος σώζων τον άνθρωπον˙ όθεν των καλών ως αιτίαν, σε επιστάμενοι ψάλλομεν˙ ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Έτερος της Αγίας. Εν τη καμίνω.

Μετά παρθένων, λαμπαδηφόρος πέλεις εις ουρανούς του πυρός, λαμπάδας καρτερικώς εν τω ψάλλειν υπομείνασα, ευλογημένος ει εν τω ναώ της δόξης σου Κύριε.

Σε τω νυμφίω Χριστώ, καθάπερ προίκα προσήγαγες, δήμον και λαόν πιστεύσαντα δια σου, την της πλάνης αμαυρότητα, ταις φωτοβόλοις πάνσεμνε, θαυματουργίαις εναποκρούουσα.

Ου δειλιώσα, ανδρειοφρόνως μάλλον δε τη πυρά, ω Κυριακή προσέρχη αναψυχήν αισθομένη και κραυγάζουσα˙ ευλογημένος ει εν τω ναώ της δόξης σου Κύριε.

Θεοτόκιον.

Το του Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, δια σου γαρ δέδοται η χαρά Θεοτόκε τοις κραυγάζουσιν, ευλογημένη συ εν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η’. Ο Ειρμός.

Τον εν καμίνω του πυρός, των Εβραίων τοις παισί συγκαταβάντα, και την φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τα έργα ως Κύριον, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Εξασθενεί μου νυν ο νους, εις τα βάθη εμπεσών της ατιμίας, ως εντεύθεν ποικίλοις περιπαρήναι κακοίς, αλλά συ με Παρθένε θεράπευσον, τω της ασθενείας φωτί περιβαλούσα.

Πύργον ισχύος ασφαλή, και κρηπίδα και φρουράν και προστασίαν, κεκτημένοι σε πάντες, διασωζόμεθα νυν, υμνούντες

τον τόκον σου Πάναγνε, και υπερυψούντες εις πάντας τους αιώνας.

Αθανασίας διαυγή, επιστάμεθα πηγήν σε Θεοτόκε, ως τεκούσαν τον Λόγον, του αθανάτου Πατρός, τον πάντας θανάτου λυτρούμενον, τους υπερυψούντας αυτόν εις τους αιώνας.

Ρείθρον ιάσεων ημίν, αεννάως τοις πιστοίς Αγνή πηγάζεις, ου την άφθονον χάριν, απαρυόμενοι νυν, υμνούμεν τον τόκον σου άχραντε, και υπερυψούμεν εις πάντας τους αιώνας.

Της Αγίας ο αυτός.

Νύμφη Χριστού παρθενικαίς, καλλοναίς Κυριακή πεποικιλμένη εγνωρίσθης˙ διο σε, επουρανίων αυτός, θαλάμων αξίως ηξίωσεν, ανυμνολογούσαν, αυτόν εις τους αιώνας.

Ως Δανιήλ μέσον θηρών, ανεκλίθης τον Χριστόν δοξολογούσα, και την τούτων παρθένε, θηριωδίαν σαφώς, τω θείω μετέβαλες Πνεύματι˙ όθεν σε τιμώμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Σε ως αμνάδα προς σφαγήν, δια πόθον του αμνού Θεού και Λόγου, αγομένην οικτείρας, ως συμπαθής φωτεινούς, εκπέμπει Αγγέλους του σώματος, λύοντάς σε Μάρτυς, προς της τομής του ξίφους.

Θεοτόκιον.

Υπερούσιος Θεός, ουσιώθη καθ’ ημάς εκ σου Παρθένε, και ωράθη ως βρέφος, ο προ αιώνων Πατρί, και θείω συνυπάρχων Πνεύματι˙ όθεν ως αυτού σε, δοξάζομεν Μητέρα.

Έτερος της Αγίας. Χείρας εκπετάσας.

Ωραία εν κάλλεσι των σων, στιγμάτων γέγονας και κατηγγύασαι Παρθένος άφθορος μένουσα τω νυμφίω Λόγω πάνσεμνε, τω εκ Παρθένου δι’ ημάς σεσαρκωμένω Θεώ, ω βοώμεν˙ πάντα τα έργα υμνείτε τον Κύριον. Δις.

Οικείς μετά αγγέλων εν φωτί, Παρθένων τάγμασι, δήμοι Μαρτύρων τε, συνεορτάζουσα πρόσωπον ατενίζουσα προς πρόσωπον, και θεωρούσα, και λαμπράς δόξης μετέχουσα, και βοώσα˙ πάντα τα έργα υμνείτε τον Κύριον.

Θεοτόκιον.

Συ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, μήτηρ εδείχθης Θεού˙ συ της θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μη φλογισθείσα τω πυρί του απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σε ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ωδή θ’. Ο Ειρμός.

Τον εκ Θεού Θεόν Λόγον, τον αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τον Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι’ ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Θεομακάριστε Κόρη, την ελπίδα μου πάσαν, προθύμως ανατίθημι εν σοι˙ σώσόν με Μήτερ της όντως ζωής, και τρυφής αεννάου, πλησθήναι καθικέτευε Αγνή, τον εν πίστει και πόθω, σε ύμνοις μεγαλύνοντα.

Επιφανείσα Παρθένε, της ψυχής μου τον ζόφον, φωτός σου ταις αΰλοις αστραπαίς, αύγασον πύλη του θείου φωτός, και πυρός αιωνίου, ρυσθήναι καταξίωσον Αγνή, τον εν πίστει και πόθω, σε ύμνοις μεγαλύνοντα.

Νενοσηκότας ορώσα, την ψυχήν και το σώμα, και βεβλημένους πάθεσι δεινοίς, τη ευσπλαγχνία σου Δέσποινα, θεραπεύσασα λύσον των νυν παρενοχλούντων λυπηρών, ίνα πάντες σε ύμνοις απαύστως μεγαλύνωμεν.

Της Αγίας ο αυτός.

Ισχυροτάτη παρθένε, προς Θεόν πεποιθήσει, θηρίων τας ορμάς και του πυρός, και των βασάνων του σώματος, το επίπονον Μάρτυς, εξέκλινας γενναίω λογισμώ˙ δια τούτό σε πίστει και πόθω μακαρίζομεν.

Ωραιοτάτω νυμφίω, ωραιότατον κάλλος, της σης διευτρεπίζουσα ψυχής, την παρθενίαν ακήρατον, διετήρησας Μάρτυς˙ και τούτω των μελών τους αικισμούς, ως περ προίκα προσήξας, Κυριακή πανεύφημε.

Σου το πολύαθλον σώμα, επί γης τεθαμμένον, ιάσεων πηγάζει ποταμούς, τοις ευσεβώς προσπελάζουσι, και παθών απελαύνει την ρύπον και βυθίζει πονηρός, των δαιμόνων εφόδους, Κυριακή θεόνυμφε.

Η παναγία σου μνήμη, ώσπερ ήλιος Μάρτυς, ανέτειλεν ημίν Κυριακή, νέφη παθών απελαύνουσα, και φωτίζουσα πάντας, τους

πίστει αληθεί περιχαρώς, σε τιμώντας Παρθένε, και πόθω μακαρίζοντας.

Θεοτόκιον.

Φωτεινοτάταις λαμπάσι, του εκ σου σαρκωθέντος, Παρθένε Παναγία υπέρ νουν, οι Θεοτόκον ειδότες σε, φωτιζόμεθα πίστει, και σκότους εκλυτρούμεθα παθών, και παντοίων κινδύνων, και πάσης περιστάσεως.

Έτερος της Αγίας. Λίθος αχειρότμητος.

Ως περικαλής και ωραία, και περιδέξιος Παρθένος, ως ακαταγώνιστος Μάρτυς, και του Δεσπότου νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσι πτέρυξι, προς τα ουράνια επέτασας.

Σε την νοητήν χελιδόνα, και αδιάφθορον τρυγόνα, και περιστεράν χρυσαυγούσαις, τω μαρτυρίω αρθείσαν πτέρυξι, και προς Θεόν πετάσασαν και καταπαύσασαν γεραίρομεν.

Ένδον της αφθάρτου παστάδος, κατασκηνώσασα θεόφρον, ταις εκπεμπομέναις ακτίσι, του σου νυμφίου φαιδρυνομένη αεί, υπέρ ημών ικέτευε, των ευσεβώς ανευφημούντων σε.

Θεοτόκιον.

Ίνα σε δοξάζω Παρθένε, την αληθώς δεδοξασμένην, πάσης αδοξίας με ρύσαι και αμαρτίας, και δόξης μέτοχον, επουρανίου ποίησον, τον προσφυγόντα τω ελέει σου.

Εξαποστειλάρια. Των μαθητών ορώντων σε.

Κυριακήν την μάρτυρα και παρθένον, ωδαίς εναρμονίοις ανευφημούμεν, αύτη γαρ ηυλόγησε του σώματος, διαφθερείσθαι μέλλοντος, άθλους πολλούς υποστάσα, δια Χριστού την αγάπην.

Θεοτόκιον.

Ημείς εν σοι καυχώμεθα Θεοτόκε, και προς Θεόν σε έχομεν προστασίαν˙ έκτεινον την χείρά σου την άμαχον, και θραύσον τους εχθρούς ημών˙ σοις εξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν εξ Αγίου.

Εις τους Αίνους.

Ιστώμεν στίχους Δ’. Ήχος πλ. δ’. Δευτερούντες το πρώτον.

Ώ του παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς αθληφόρε ένδοξε, συ τον Νυμφίον Χριστόν, εκ καρδίας ηγάπησας, και αυτόν εκήρυξας, των τυράννων ενώπιον˙ διο βασάνων δεινά υπήνεγκας, γενναιοτάτης ψυχής στερρότητι, και εισελήλυθας, συν αυτώ πανεύφημε, ως αληθώς, εις νυμφώνα άφθαρτον και ατελεύτητον.

Μάρτυς αθληφόρε ένδοξε, Κυριακή του πυρός, συ την φλόγα κατέσβεσας, αλλά και το φρύαγμα, των θηρών κατεπράϋνας, τη προς τον Κτίστην ζεούση πίστει σου, και ταις προς τούτον θερμαίς εντεύξεσιν. Όθεν υμνούμέν σου, κατά χρέος άσμασι, νύμφη Χριστού, άθλησιν την πάντιμον, Θεομακάριστε.

Μάρτυς αθληφόρε ένδοξε, δια Χριστόν τον Θεόν, πολυώδυνα βάσανα, και σαρκός σπαράγματα, ανδρικώς υπομείνασα, τον σον αγώνα λαμπρώς διήνυσας, και μαρτυρίου το στέφος είληφας,

παρά του νέμοντος, τοις τρανώς κηρύττουσιν αυτόν Θεόν, νομίμως αθλούσί τε, βραβεία νίκης λαμπρά.

Δόξα. Ήχος πλ. α'.

Τη παρθενική σου θελχθείς ωραιότητι ο βασιλεύς της δόξης Χριστός˙ ως αμώμητον νύμφην εαυτώ σε ηρμόσατο, ακηράτω συναφεία˙ εν γαρ τω θελήματι αυτού παρασχόμενος τω κάλλει σου δύναμιν, κατ' εχθρών τε και παθών, αήττητον έδειξεν˙ εγκαρτερήσασαν αικίαις πικραίς και βασάνοις δριμυτάτοις, διπλώ στέφει δισσώς σε κατέστεψε, και παρέστησεν εκ δεξιών αυτού, ως βασίλισσαν πεποικιλμένην˙ αυτόν δυσώπησον Κυριακή αθληφόρε˙ τοις υμνηταίς σου δοθήναι σωτηρίαν και ζωήν και μέγα έλεος.

Και νυν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, και δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, την πόλιν την άσειστον, το τείχος το άρρηκτον, την αρραγή προστασίαν, και καταφυγήν των ψυχών ημών.

Ει βούλει λέγε τα επόμενα. Ήχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες υμάς.

Πορφύραν εξ αίματος λαμπράν, του οικείου πάνσεμνε, περιθεμένη ανέδραμες, προς ον επόθησας, βασιλέα κτίστην, του παντός και Κύριον, παρά τούτου τε της νίκης τον στέφανον, όντως απείληφας˙ συν αυτώ νυν βασιλεύουσα, ως παρθένος, και μάρτυς πολύαθλος.

Εθέλχθης τω έρωτι Χριστού, ως θεούς εμίσησας εθνών, και άψυχα ξόανα, μάρτυς φερώνυμε, και θεογνωσίας, στήλην εμφανέστατα

σαυτήν Κυριακή απετέλεσας, ως εναθλήσασα, και τον δρόμον εκτελέσασα, και την πίστιν άμωμον τηρήσασα.

Μάρτυς του Χριστού Κυριακή, αθληφόρε ένδοξε, σε ο Χριστός εστεφάνωσεν υπεραθλήσασαν˙ δι’ αυτόν γενναίως, και συνήφθης πάνσεμνε, μαρτύρων και παρθένων τοις τάγμασι˙ και νυν ικέτευε, δωρηθήναι τοις τιμώσί σε, σωτηρίαν και πταισμάτων άφεσιν.

Παρθένων εν κάλλεσι σεμνή, ωραιώθης πάνσεμνε, Κυριακή αξιάγαστε, και τω νυμφίω σου, Χριστώ νυμφευθείσα, μαρτυρίω ήστραψας, και τούτω συνηρμόσθης δι’ αίματος˙ αυτόν ικέτευε, δωρηθήναι ταις ψυχαίς ημών την ειρήνην, και το μέγα έλεος.

Δόξα. Ήχος πλ. β’.

Δεύτε πάντα της γης τα πέρατα, πνευματικήν χορείαν επικροτήσωμεν˙ και την Χριστού παρθενομάρτυρα Κυριακήν, ευφημήσωμεν λέγοντες˙ χαίροις πανεύφημε αθληφόρε αοίδιμε, η το μαρτύριον καλώς επιδειξαμένη και την πλάνην των ειδώλων καταργήσασα, αίτησαι τοις τιμώσί σε, δωρηθήναι παρά Χριστού το μέγα έλεος.

Και νυν. Θεοτόκε συ ει η άμπελος.

Δοξολογία μεγάλη και απόλυσις.

Εις την Λειτουργίαν

Τυπικά˙ και εκ του κανόνος της αγίας ωδή γ’. και στ’.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Προς Γαλάτας επιστολής Παύλου˙ το Ανάγνωσμα.

(Κεφ. Γ’. 23-29, Δ’ 1-5).

Προκείμενον˙ ήχος δ'. Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού˙

Στίχ. Εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

Εκ του κατά Ματθαίον.(Κεφ. ΙΕ' 21-28)

Κοινωνικόν. Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται δίκαιος.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις του Κυρίου η εκλεκτή, επώνυμος Νύμφη, αθληφόρε Κυριακή, άνθος παρθενίας, και μαρτυρίου κόσμος, το άσμα των τιμώντων, πόθω την μνήμην σου.

Έτερος.

Ήρθη των θηλέων η αρετή, ότε λευκήν δέρριν αρρενόφρων Κυριακή, πίστιν μη προδούσα φασγάνοις παρεδίδως˙ έφθη ο Δεσπότης προαναρπάσας σε.

Έτερον εις το άξιον εστί.

Την Παρθενομάρτυρα του Χριστού, νύμφην του Δεσπότου, αθληφόρον πανευκλεή, λαμπαδηφορούσαν εις ουρανίους θόλους, Κυριακήν την θείαν ύμνοις τιμήσωμεν.